

NHẬT KÝ YÊU

...Ngày 24 tháng 7

Anh xuất hiện với mái tóc bù xù và dáng điệu thật dễ sợ. Mình đang nghe nhạc, anh tiến lại gần và hỏi: “Chị cho hỏi thăm...”. Mình run quá. Tự dưng có người lạ vào nhà, mà người chẳng ra người, hình dung cổ quái. Mình không biết phải trả lời ra sao. Anh hỏi lại một lần nữa, mình đã bốt run, lắp bắp mấy câu. Anh cảm ơn rồi quay ra. Mình đóng cửa lại, ngồi thu lu trong nhà mà vẫn chưa hết sợ...

...Ngày 13 tháng 8

Anh đã ở trọ nhà mình được ba tuần. Anh làm gì, quê quán ở đâu mình cũng không hề biết. Chẳng bao giờ mình để ý đến những chuyện đó cả. Đó là việc của ba mẹ, hơi đâu mà lo. Việc của mình là học cho tốt để ba mẹ vui là được rồi...

...Phải nói là anh siêng thật. Từ sáng tới tối anh không có nhà. Chắc thời gian ấy anh đã phải mệt nhọc với công việc của mình. Vậy mà về đến nhà, anh lại giúp ba mẹ những việc vặt vặt khác. Bất cứ lúc nào có nhà, nếu có việc gì đó cần là anh lao vào giúp, có bữa hơn chín giờ tối anh mới tắm...

...Ngày 25 tháng 8

Chu cha, đẹp ghê! Chỉ với mấy tờ báo cũ mà anh làm nên những điều thật kì diệu. Nào là con ếch, con hạc, rồi lại cái lồng đèn... Chả thế mà mấy đứa nhỏ nhà mình cứ bám lấy anh hoài. Anh đi thì thôi, cứ về đến nhà là chúng lại ào ra, ríu rít như chim non đón mẹ. Chắc anh quý chúng lắm nên anh mới hay giỡn cùng chúng như vậy, người khác, họ la chúng hoài... Anh cũng hay hát. Anh thường hát nhạc sến, nghe cứ buồn buồn làm sao. Thi thoảng anh cũng hát nhạc cách mạng, những bài ca hùng hồn, thôi thúc. Đôi khi, anh nổi hứng, hát dăm bài nhạc trẻ. Thật chẳng ra làm sao, nói vụng anh, chứ anh hát nhạc trẻ cứ như con heo lúc bị chọc huyết. Anh mà biết mình nói vậy chắc anh thù mình suốt đời...

...Ngày 2 tháng 9

Hôm nay là ngày lễ, mình chẳng biết làm gì. Buồn muốn chết. Mình quay ra lại quay vào, hết mở nhạc lại coi Ti vi. Chán rồi thì ngủ, mà ngủ cũng chẳng được. Con người ta ngày ngủ có 8 tiếng, còn mình, từ hôm qua tới giờ, có tới mười lăm, mười sáu tiếng ngủ rồi.

Chán thật. Ba mẹ không có nhà, tụi nhỏ cũng đi chơi hết. Ước gì có ai đó để nói chuyện một lúc. Bây giờ mà có đứa nào dẫn xác tới thì hay biết

mấy...

Mười giờ. Mẹ vẫn chưa về. Vậy là mình lại phải làm bếp nữa đây. Một ngày lễ thật tồi tệ!

Anh xuất hiện bên cửa sổ, gõ nhẹ:

- Chúc em bé một buổi sáng tốt lành!

"Tốt lành cái con khỉ!". Mình thầm nghĩ và cau mặt nhìn anh. Thấy anh cười, không hiểu tại sao mình cũng nhoẻn miệng cười. Mình không thể nổi giận được nữa. Anh lại hỏi:

- Có chuyện gì bức mình sao? Em bé!

- Chẳng có gì cả.

Mình trả lời anh thật khiếm nhã. Mà tại sao lúc này anh lại xuất hiện và nói chuyện với mình chứ? hình như đây là lần thứ hai mình và anh nói chuyện sau cái lần hỏi thăm...đáng sợ kia. Bỗng nhiên mình mong anh cứ đứng đó, tán gẫu với mình ít phút. Dẫu rằng giữa mình và anh chẳng có gì để nói cả, nhưng cũng còn hơn là một mình loay hoay với bếp núc. Vậy mà mình lại hỏi anh:

- Có chuyện gì không anh?

Anh lại cười, nụ cười dễ mến đến chết được:

- Em nói với ba mẹ, có thể tối nay anh không về. Anh đi chơi với đám bạn, chắc phải đến sáng mai mới về.

Anh quay người, không quên để lại một lời chúc cho ngày nghỉ lễ. Bây giờ thì mình nhận ra, anh có một vóc dáng cực đẹp với mái tóc dài quăn rũ...

...Ngày 15 tháng 9

Ngày hôm nay là ngày gì mà xui xẻo thế không biết. Trên xe buýt đã bị mấy cha chọc ghẹo đến muốn nổi xung. Lên lớp lại gặp ngay kẻ đáng ghét nhất. Hấn để ý mình từ khi nào mà dám nói năng như thế chứ. Lại còn bày đặt tặng quà, mà là quà đắt tiền. Mình không nhận, mình với hắn còn chưa là bạn bè mà. Vả lại, có là bạn cũng chẳng ai tặng nhau món quà trị giá lớn như thế. Tội bạn có dịp cứ chọc mình hoài, đứa nào cũng bảo: "nó yêu mày đấy". Yêu! Yêu là gì nhỉ? tại sao lũ bạn mình đứa nào cũng biết mà mình lại chẳng biết gì cả. Không biết yêu có gì thú vị không hay cũng chán phèo như kiểu kết bạn qua thư, rồi lại tự dưng chẳng thèm nhìn mặt nhau nữa chỉ vì... Mà thôi, mình còn bé lắm, còn đang học mà...

...Ngày 17 tháng 9

Mình lục hết đồng sách vở, cả cũ cả mới, rồi cả những tuyển tập thơ văn mà mình có. Nhà thơ nào cũng viết rất nhiều về tình yêu. Ca ngợi cũng có, buồn rầu thất tình cũng có, nhưng chẳng có ai định nghĩa nó cả.

Duy có ông Nguyễn Bính, ông nói như thế này:

...Đố ai định nghĩa được tình yêu
 Có khó gì đâu một buổi chiều
 Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt
 Bằng mây lả lả gió hiu hiu...

Ồ! Thế ra yêu chỉ đơn giản thế thôi sao? nhưng đoạn sau nữa ông nói những gì mình không hiểu nổi. Phức tạp quá, vậy ra yêu còn khó hiểu hơn cả các hàm số lượng giác và hàng loạt công thức loằng ngoằng của nó. Chả đại mà yêu trong lúc này...

...Ngày 20 tháng 9

Bài tập này khó quá, mình đã thử làm đi làm lại từ tối tới giờ mà vẫn chưa ra. Ngày mai trả bài lại ăn zê-rô cho coi. Có ai để mình hỏi không nhỉ? Ba mẹ thì không thể rồi. À! hay là mình thử hỏi anh xem, biết đâu anh lại chẳng giúp được. Anh chả thường chỉ bài cho tụi nhỏ đấy thôi. Nhưng mà... lúc này khơi khơi mang bài ra hỏi anh thì mắc cỡ lắm. Làm sao đây? sáng mai mình phải trả bài rồi, anh cũng phải đi làm nữa...

Ô-rê-ca! Mình đã có cách rồi. Mình sẽ kêu cu Hạnh mang ra nhờ anh làm giùm rồi nó lại mang về cho mình. Cùng lắm là dúi cho nó bữa ăn sáng mai, mình sẽ bớt ăn một bữa vậy. Đúng là diệu kế. Mình phải thư giãn để thưởng cho cái đầu sáng suốt của mình cái đã...

...Mình đúng là một con bé ngớ ngẩn. Sao lại quên đưa cho cu Hạnh tập nháp của mình cơ chứ, để bây giờ anh phải viết bằng giấy của anh. Xem nào, anh viết những gì. Ô kìa! một bài luận về phim “Who am I” của Thành Long. Hay thật, lại có cả thơ nữa, bài thơ mới hay làm sao, anh chép ở đâu hay tự sáng tác nhỉ...

...Ngày 30 tháng 9

Chủ nhật. Lại một ngày nghỉ. Mình sẽ giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa cho sạch sẽ một chút, không đi chơi cùng đám bạn nữa...

...Chiều. Lần đầu tiên bước vào phòng anh để mượn thùng xách nước. Anh đang xoay trần trên giường, cầm cùi với giấy bút lung tung xung quanh. “Anh... cho em mượn cái thùng”. Mình nói khẽ sợ làm phiền anh. Anh hất ngược mái tóc ra sau: “Làm gì đấy? Em bé!”. Mình nói với anh là mình mượn thùng để phụ mẹ lau nhà. Anh hấp háy đôi mắt: “Siêng quá nhỉ, biết phụ mẹ nữa cơ đấy!”. Mình đỏ mặt, xách vội cái thùng chạy ra chẳng đợi anh đồng ý...

...Tối. Anh vô nhà nói chuyện với ba. Họ nói chuyện tiền nong gì đó, chắc là chuyện tiền mướn nhà của anh. Rồi ba nói chuyện đá banh, chuyện Mỹ đánh I-Rắc... toàn là những chuyện đâu đâu, nhưng anh nói có vẻ rành

lắm. Sao cái gì anh cũng biết thế nhỉ...

...Đêm đầu tiên mình không ngủ được vì nghĩ đến một người, mà người ấy lại không phải là người trong gia đình mình...

...Ngày 12 tháng 10

Mệt mỗi quá. Giờ thể dục chiều nay thầy bắt chạy nhiều, mình muốn xỉu luôn. Về nhà, gặp anh ở cổng, thấy anh cười mình lại cười theo. Lạ thế! cứ thấy anh là mọi mệt mỏi, buồn phiền tan biến hết. Mình thấy trong người có niềm lâng lâng khó tả, hình như mình đã thay đổi điều gì đó...

...Giờ này anh đang làm gì nhỉ? Chắc lại viết. Mà sao mình vô tâm thế không biết, đến bây giờ mình vẫn chưa biết anh làm gì, làm ở đâu, chỉ biết ngày ngày anh đi và về, mình chẳng biết quan tâm đến anh gì cả...

...Ngày 27 tháng 10

Lâu lắm rồi mình mới lại có ngày vui như hôm nay. Cuộc liên hoan sinh nhật cho những người có ngày sinh trong tháng lại rơi đúng vào sinh nhật mình. Lần đầu tiên phải đứng nói trước nhiều người, mình mắc cỡ quá, chẳng nói được gì cả. Lũ bạn đứa nào cũng chúc mình học giỏi, luôn vui tươi và yêu đời. Nếu được như thế thì mình sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian này...

...Mình còn đang ngập trong niềm hạnh phúc thì anh xuất hiện ở ngoài hiên. Anh đưa cho mình một căn nhà nhỏ xinh, duyên dáng làm bằng giấy bìa:

- Happy Birthday! Chúc mừng em bé bước sang tuổi mới.

Mình hơi bất ngờ. Làm sao anh biết được hôm nay là sinh nhật mình. Chắc lại thằng cu Hạnh đây...

Nhận món quà từ tay anh mà trong lòng mình hồi hộp quá chừng. Anh đã bỏ bao nhiêu thời gian và công sức để làm ra nó. Đôi bàn tay anh mới tài hoa làm sao, khéo léo làm sao. Anh sẽ còn nói gì nữa...

- Em bé không cảm ơn anh sao?

Anh hỏi cắt ngang dòng suy nghĩ của mình. Biết nói gì với anh bây giờ, cảm ơn anh ư? cảm ơn anh ngàn lần cũng chẳng đủ. Nhưng mà nói sao? Mình im lặng, cúi xuống, cố giấu đi khuôn mặt ửng đỏ và ánh mắt bối rối. Mình cố gắng lắm mới nói được với anh một câu, mà nói nhỏ quá, không biết anh có nghe được không: "Anh... anh tuyệt quá!...". Mình ôm món quà chạy ào vào phòng, bỏ mặc anh đứng một mình ngoài hiên...

...Ngày 28 tháng 10

Lại là một ngày chủ nhật, nhưng là một ngày chủ nhật tươi hồng. Sáng sớm mình đã thức dậy, dọn dẹp nhà cửa trong khi mẹ đi chợ. Lũ nhỏ còn đang ngủ nướng, ba thì uống cà phê chưa về. Mình khe khẽ hát bài Phượng

Hồng “Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng, em chở mùa hè của tôi đi đâu...”. Lời bài hát sao mà tha thiết, tình ý thế.

Mình lại ngồi ngắm món quà của anh. Không, phải nói đây là căn biệt thự mới đúng. Mình không hiểu gì về kiến trúc, nhưng nếu có một căn nhà thật như thế này thì mình sẽ muốn ở trong đó suốt đời, không thèm đi đâu cả.... Đám bạn mình mà thấy, chúng sẽ phát ghen lên cho mà xem. Chúng sẽ tra hỏi mình ở đâu ra, mình sẽ nói là quà tặng, chúng sẽ tiếp tục vặn, hỏi xem ai tặng, mình sẽ trả lời thế nào nhỉ...

Anh lại viết khi mình bước vào phòng. Vẫn cặm cụi với đồng giấy viết. Mình lấy hết can đảm chào anh. Anh ngược nhìn lên, ánh mắt trêu mếu:

- Rảnh hả? ngồi đi em.

Mình ngồi xuống bên anh, trên chiếc giường tre cũ kĩ, vật duy nhất trong phòng có thể để ngồi. Anh thường ngủ trên chiếc giường này, và cũng viết trên chiếc giường này với một cái thùng cac tông làm bàn. Mình hỏi anh:

- Anh viết gì mà siêng thế? Chủ nhật sao anh không đi chơi đâu đó cho khuây khỏa.

Anh cười, hình như lúc nào gặp mình anh cũng cười:

- Viết về cuộc sống, em bé ạ!

- Vậy anh làm gì? nhà báo chắc?

- Không. Anh đi làm thuê, nhưng rảnh thì viết chơi vậy mà.

Anh dừng viết, quay ra lấy một tập kín những chữ đưa cho mình:

- Em đọc thử xem, góp ý giùm anh. Anh viết cũng chưa được ổn lắm.

Anh kể, anh chỉ được học hết lớp 10 thì phải đi làm phụ giúp bố mẹ, nhưng niềm đam mê văn chương thì anh không thể bỏ được. Đam ra anh cứ đi làm, lúc nào rảnh rỗi, có hứng thú thì anh lại viết. Anh viết về cuộc đời anh, về bạn bè anh, và cả những chuyện của những người anh không hề quen biết. Chuyện vui có, chuyện buồn cũng có, cả chuyện không vui chẳng buồn cũng có...

Mình say sưa đọc những gì anh viết, còn anh, anh ngồi yên lặng nhìn mình. Chẳng biết ánh mắt anh chứa đựng những điều gì, nhưng mình chắc đó là một ánh mắt vô cùng dịu dàng và trêu mếu...

Anh nói, anh không phải là nhà văn, vì thứ nhất, anh chẳng được học hành đến nơi đến chốn, lại thi thoảng mới có một bài đăng báo. Hơn nữa, anh không hề kì vọng vào việc đăng trên sách báo, anh chỉ cần trên cõi đời này có một vài người đọc được, hiểu được những trang viết của anh là được rồi. Sao anh lại kì lạ vậy kìa...

...Ngày 11 tháng 11

Lần thứ hai mình lại không ngủ được vì nghĩ đến anh. Mình muốn ngủ lắm, ngày mai còn lên lớp nữa, nhưng cứ nhắm mắt là hình ảnh anh lại tràn về. Đôi mắt nhỏ, dài như mắt con gái, dù lúc nào cũng cười nhưng đôi mắt ấy luôn chứa đựng nét buồn xa xăm, cái miệng cười lệch sang một bên như mĩa mai chính mình và hàm răng nám vàng khói thuốc...

Dường như mình đã biết thế nào là yêu. Nhưng mình mới mười bảy tuổi. Mười bảy tuổi đã được phép yêu chưa nhỉ? mình vẫn chưa được công nhận là một công dân mà... Chắc ba mẹ nhớ nhầm, có thể năm nay mình đã mười tám...

...Ngày 24 tháng 12

Mình có bao nhiêu là quà tặng, bao thiệp mừng ngày lễ Nô en. Nhưng chẳng có tấm thiệp nào bằng tấm thiệp của anh. Đường như anh dành tất cả cho mình, mọi món quà của anh đều do anh tự làm lấy. Anh thật tuyệt vời, lãng mạn và tài hoa biết bao...

Anh viết gì dưới tấm thiệp nhỉ? “Chúc em bé một Nôen vui vẻ!”. Chỉ đơn giản vậy thôi mà hơn hẳn mọi lời chúc cầu kì hoa mỹ khác...

Chết thật! Mình lại vô tâm không tặng quà Nô en cho anh rồi. Sao thế nhỉ? cứ nghĩ đến anh hoài mà chẳng biết gửi cho anh dù chỉ một lời chúc, mình đúng là một con bé đáng trách...

...Ngày 10 tháng 1

Mấy hôm nay anh làm gì mà về muộn thế không biết. Gặp mình anh cũng chẳng cười nữa. Chắc công việc của anh mệt mỏi quá, hay anh có chuyện gì buồn... mình không dám hỏi anh, nhưng thấy anh vậy mình cũng chẳng còn bụng dạ nào học bài nữa. Cầu mong đừng có chuyện gì xảy đến với anh...

...Ngày 18 tháng 1

Cả tuần nay mình chẳng biết mình nghĩ gì, cứ chiều chiều lại tha thần ra cổng đứng. Hôm nay, anh về muộn hơn mọi bữa, mình chào anh, định nói vài ba câu với anh, vậy mà anh chỉ khẽ gật đầu... Anh lại uống rượu, mùi rượu nồng nặc trong căn phòng bé xíu đến nghẹt thở...

...Mấy ngày nay anh không viết nữa, bụi phủ đầy trên mấy tập giấy. Trời ạ! có chuyện gì với anh? sao anh chẳng nói với mình một tiếng, mình làm sao còn bình tâm được nữa...

...Lúc tối, mẹ nói với ba, mẹ định đưa mình đến bác sĩ. Mẹ bảo gần đây thấy hình như mình có bệnh gì đó mà lúc nhớ lúc quên, lúc lại thần người ra như kẻ mất hồn. Mình chẳng dám nói gì, bác sĩ nào chữa nổi bệnh cho mình cơ chứ...

...Ngày 20 tháng 1

Cu Hạnh nói với mình: “Chị hai, anh Nam hôm nay ở nhà đây”. Mình lật đật chạy ra phòng anh. Anh buồn chuyện gì đó, mình cố hỏi còn anh thì trả lời âm ừ cho qua. Anh còn chọc mình: “Đã biết quan tâm đến người khác rồi cơ đấy! hóa ra bé không còn là “bé” nữa”...

...Ngày 3 tháng 2

Anh đã không còn buồn nữa, nhưng có vẻ trầm tư, ít cười hơn trước. Anh bắt mình cho anh coi kết quả học kì I. Anh rầy mình vì những điểm kém, rồi anh lại động viên mình cố gắng. Sao chả bao giờ thấy anh nói chuyện khác với mình nhỉ...

Anh tặng mình đĩa nhạc, trong đó có những bài mình rất thích... Anh nói chuyện về nhạc, anh bảo anh thích nhạc không chỉ vì giai điệu mà còn cả sự bay bổng, trau trốt và ý nghĩa của lời ca. Chính vì vậy mà anh thích hầu hết là nhạc nước ngoài. Theo anh, nhạc Việt Nam thì chỉ có dòng nhạc cách mạng là được, nhạc sến thì tầm tầm chứ nhạc trẻ bây giờ làm anh không chịu nổi. Anh bảo lời ca thì vô nghĩa, giai điệu nghèo nàn, vay mượn. Anh quả quyết rằng nếu cứ chịu khó ngồi mà nghe hết vài chục bài nhạc trẻ sẽ thấy có ít nhất hai bài giống nhau về giai điệu, có chỉ khác phần hòa âm phối khí, nghe kĩ ra thì thấy như có vẻ vay mượn giai điệu nhạc ngoại... Mình nói với anh mình thích Love Story, anh hỏi mình có hiểu lời ca không, mình trả lời là không, anh giải thích “đó là một bài ca ca ngợi một cuộc tình”, mình đính chính “ca ngợi tình yêu chứ”. Anh cười: “ca ngợi tình yêu là chưa đủ, em biết không, Việt nam có chuyện tình Lan và Điệp, Trung Quốc có Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, Pháp có Romeo và Juliet thì xứ sở sương mù có Love Story. Đó đều là những cuộc tình bi tráng...”. Anh còn đọc cho mình chép lời bài hát và bản dịch sang tiếng việt cho mình nữa...

...Ngày 14 tháng 2

Mình đi học về muốn ra chỗ anh ngay, nhưng mẹ kêu đi rước em. Vậy là chiều tối mới được gặp anh. Ngày hôm nay anh sẽ tặng mình món quà gì đây? mình hồi hộp quá chừng, chỉ mong anh nói một lời...

Lần này mình đã không quên. Mình sẽ tặng anh một tấm thiệp, mình chẳng dám nói với anh đâu, để những lời trên tấm thiệp nói giùm mình...

...Tối rồi mà anh vẫn chưa về. Anh đi đâu mà giờ này còn chưa về nhỉ... Ôi! thời gian sao chậm quá thế nhỉ, hay là nó ngừng trôi mất rồi...

...“Chị hai, anh Nam gửi chị cái này.” Cu Hạnh đưa cho mình một cái hộp nhỏ bằng bàn tay thất nơ màu hồng. Mình chẳng hiểu ra làm sao cả, sao anh không tự tay đưa cho mình như những lần trước, mình hỏi cu Hạnh: “Anh Nam đưa em lúc nào?”. Hạnh liền thoáng “Tối hôm qua. Anh

ấy dặn lại tối nay em đưa chị. Anh ấy đi rồi”. “Anh ấy đi rồi?”. “Ừa! sáng nay, anh ấy dặn lại không được cho chị biết, anh nói sau này có điều kiện thì anh ấy sẽ viết thơ”...

...Trời như tối lại, đất như sụp xuống dưới chân, mình muốn khóc mà không khóc được. Anh đi rồi...

...Ngày ... tháng ...

Vậy ra tình yêu là thế đấy! Anh đi rồi, đến một nơi rất xa hoặc rất gần... mình không hề biết...

...Hộp quà của anh vẫn còn đây. Ngày lễ tình yêu anh tặng mình một cuộc chia tay. Thật buồn! mình chẳng thiết tha gì trên đời này nữa...

...Anh tặng mình một bài thơ với nét chữ cứng và rời rạc. Tên bài thơ cũng đủ thấy nát lòng. “Gửi lời cho gió!”, chỉ có lời đề tặng làm mình nguôi ngoai chút ít “Tặng thiên thần bé nhỏ, người con gái phương nam”. Ôi! giá như anh đừng tặng gì cả, giá như...

...Ngày ... tháng ...

Cứ chiều chiều mình lại tha thẩn ra cổng đứng. Anh đã xa, không hẹn ngày gặp lại. Anh chưa nói gì với mình điều gì, vậy mà mình không thể quên anh. Mỗi ngày, mình lại mong trời mau tối để rồi mình chợt nhận ra, tối nay anh cũng không về...

...Mình lại nhớ đôi mắt nhỏ và dài như mắt con gái của anh, nhớ cái miệng lệch sang một bên của anh và hàm răng nám vàng khói thuốc, mình nhớ giọng nói êm đềm, dịu dàng của anh... Ôi! mình nhớ anh...

...Người ta cứ ca ngợi tình yêu đẹp, sao với mình tình yêu buồn thế, đau khổ thế. Mà hình như với mình chưa phải là tình yêu mà mới chỉ là yêu thì phải. Ừ! mà mình khờ dại thật, tự dưng yêu người rồi lại trách than. Ai mà biết được, tình yêu tự nó đến, tự nó đi, có ai ngăn cản được đâu. Trước đây, mình cứ tự hỏi “Tình yêu là gì?”... hóa ra tình yêu là thế đấy!...

Bùi Quĩ - Bến cát 2005